

ΙΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

— ENA ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜI —

TOY SAPATH KUMAR GHOSH

Τὰ χεῖλη τοῦ
Μαχαραγιᾶ ἐσού-
φωσαν ἀπὸ ἓνα εἰ-
ωνικὸν χαμόγελο,
ἔπειτα τὰ μάτια
τοῦ ἐφλογίστηκαν
ἀπὸ τὴν ἀστραπῆ
μᾶς ἀφίνδισις δρ-
γῆς καὶ εἶπε :

— Λοχαγὲ Στά-
υροτον, εἰστε ἄγ-
γλος ἀξιωματικὸς
καὶ τένετλεμαν. Τὶ
ἀξίζει νὰ πάθῃ ἐ-
κεῖνος ποὺ ἀθετεῖ
τὸ λόγο του;

— Ο αἰχμάλωτος δὲν ἀπαντοῦσε. *Ορθιὸς μπροστά στὸ Δικαστή
τον ἡσχροὶ διτι κανένας λόγος, καμιαὶ ἔξηγησις δὲν μποροῦσε νάπο-
τρέψει τὴν τύχη ποὺ τὴν περιένει.

— Τὶ ἀξίζει, νὰ πάθῃ ἐξακολούθησε δργισμένος ὁ Μαχαραγιᾶς,
ἐκείνος ποὺ καταχρᾶται τῇ φιλοξενίᾳ καὶ σάν ἀπαίσιος κλεφτῆς πα-
ραβάζει τὴν ιερότητα τοῦ χαρεμοῦ;

— Ο νεαρός ἀγγλος στὸ δικούσια τῆς τελευταίας φράσεως σὰ νὰ
ἔξηπνης ἀπὸ ἓνα ἐφιάλτη, κατάλαβε τὴν πλάνη τοῦ Μαχαραγιᾶ
καὶ ἔσφανης :

— Εἶναι φέμια !

*Ο Μαχαραγιᾶς ἔξαρσε τὰ φρύνια του καὶ εἶπε :

— Καταραμένε γυνὲ ἀτίμου πατρός, ἀρνεῖσαι αὐτὸ ποὺ είδα μὲ
τὰ μάτια μου ;... Θὰ πεθάνγε μὲ τὸν ἴδιο θάνατο ποὺ θὰ πεθάνῃ
κι' αὐτή.

— Εκείνης ἔνα νεῦμα στοὺς εὐνούχους νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ μπρός
του κι' αὐτοὶ μὲ τὰ βάναυσα χέρια τοὺς τὸν ἔσυναν καὶ τὸν ὠδή-
γητῶν σ' ἔνα κατασκότεινο υπογειο ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ
χαρέμι.

— Ο λοχαγὸς Στάυροτον κατάλαβε πῶς ἡ ἀ-
πόδρασις ἀπ' τὴ φυλακὴν αὐτῆ ἦταν ἀδόνατη.
Κ' ἐπερώμενε τὸ μοιραίον... Κανένας ποτὲ δὲ
θὰ μάδινε τὸ θάνατό του...

— Άλλα ; Η Μυριέλλα ; Αχ ! αὐτή ! μὲ ποιὸν
ἄραγε σκληρὸ τόπο θὰ βασανιζόταν ;

Λίγες ὥρες ποὶν, μέσα στὴ βεντινάκατο τοῦ
πατέρο τῆς ἀγαπητῶν του, είχαν νοιάση μαζὶ¹
τὴν μεγαλύτερη εὐτύχια. Μέση στὴ φεγγαρόδου-
στη νυχτὶ προχωροῦσαν στὸ ποτάμι κι' ἀλλά-
ζαν τὸν δρόσους καὶ τὰ φιλιά τοῦ δυνατοῦ ἔρω-
τας τους. *Ετοι ἔφτασαν στὴν ἀντικανὴν ὁδῷ
τοῦ ποταμοῦ κι' ἀγκαλιασμένοι προχωρήσανε
μέσα στὸν κήπο ποὺ ἀνοιγόταν τὸ διάλυτον
μπροστά τους. Βρήκανε ἔνα κιόσκι σκεπασμένο
ἀπὸ μοσκοβίδια γιασειδια καὶ χωνήκανε εῦθυνοι
κι' ἀρέγνυσασι μέσα. Ή χαρὰ ποὺ πλημμυροῦσε
ὅλη τὴν ἀρξῆ τους ζεστούσε στὶς ποὺ παιδικὲς
τρέλλες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Μυριέλλα σαρκαζάσε
σ' ἔνα χαμηλὸν ἔξωστη καὶ κρυμμένη ἐκεὶ μέσ'
στὸ πυκνὰ λουλούδια περίμενε τὸν ἀγαπημένο
της νὰ τὴν βοηθῇ.

*Ο Στάυροτον ἀρχίτε νὰ ψάχνῃ καὶ ἔσφανα
τὰ μάτια του πέσανε πάνω στὸν ἔξωστη. *Ἐνδι-
μιστε πῶς ὀνειρεύσταν. *Ἀντικρύ του βρισκόταν
μιὰ ἀλλή γυναίκα, δχι ἡ Μυριέλλα. Τὸ πρόσω-
πο της ἦταν θαῦμα ψιθυριστικό κι' ὁ μεταξένιος
πέπλος τῆς κεφαλῆς ἦταν ωραίες μὲ χάρη στοὺς
ῶμούς της.

Δυὸ μάτια φρογισμένα καρφώθηκαν ἀπάνω του καὶ δυὸ χεῖλα
ἐπρόσφεραν λόγια ποὺ μόλις ἀκονγόντουσαν καὶ ἔπειτα μὲ πνιγμένη
φωνή, ἡ παραμυθένα δοπτανή τὸν ἀπλώνει τὰ χέρια καὶ τὸν ἱκε-
τευσε νὰ φυγῇ γιατὶ δὲ κινδυνός ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ἦταν τρομορός.

Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Δυὸ ἀδόρατα χέρια τράβηξαν πρὸς τὰ μέσα
τη γυναίκα κι' ἀλέσους διώδεκα εὐνοῦχοι ξεφύρωσαν κατὼ ἀπ' τὸν
ἔξωστη καὶ φύγησαν πάνω στὸν βέθηλο. Τὸν ἔδεσαν, τὸν ἐφίμω-
σαν καὶ τὸν φέρανε μπροστά στὸ Μαχαραγιᾶ...

Καὶ τώρα κλεισμένος στὴ φυλακὴ του ὁ Λοχαγὸς Στάυροτον
καταρίσταν τὴν μοίρα του. *Ολὴ ἡ σκέψης του πετούσε στὴν ἀγ-
πημένη του, τὴ Μυριέλλα.

***

*Η Μυριέλλα πετρωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο ἔμενε ἀκίνητη μέσ' τὸν
κρυψῶντα της. Πιάσακολούθησε δληγὸν αὐτή τὴ σκηνὴ καὶ ἔστιμη νὰ
ἔσφανσης δτανὴ ἡ ἀλλή γυναίκα, ἡ δρόσια δὲν ἦταν ἀλλή ἀπὸ τὴ
Ρανῆ τὴν πολυαπαγμένη τοῦ Μαχαραγιᾶ, τὴν εἰδὸς καὶ τῆς εἰπε σιγά:

— Μή μιλήσους. Μή κινηθῆς. Μιὰ ἀπερισκεψία κι' τὴ τύχη σου
θὰνε χειρότερη ἀπ' τὴ δική του. Κανεὶς ἀλλος ἀπὸ μένα δὲν σ' ἔχει

δῆ. Κρύψου. Θὲ πάροι ἐπάνω μοι τὸ λάθος σου. Θ' ἀφήσω νὰ
ύποβεσσον, διτι ὁ ἄγγιος ηταν μαζὶ μου...

*Οταν οἱ εὐνοῦχοι ἔξαφανίστηκαν μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους ἡ
Ρανῆ ἐπέτρεψε τὴ Μυούέλλα καὶ τὴν ἔργυνε κάτω ἀπὸ ἓνα ντιβάνι
τῆς καμάρας της. *Η καμάρα αὐτὴ ἦταν πιὰ γιὰ τὴ Ρανῆ ἡ φυλακὴ
τῆς ὡς ποὺ ὁ Μαχαραγιᾶς ὁ ἀπεράσιε τὴν τύχη της. Στὴν ἴδια
φυλακὴ ἦταν κλεισμένη κι' ἡ Μυούέλλα ποὺ μὲ τὸν τρόμο στὴν
καδίλια περίμενε τὸ τέλος τῆς πραγκίκης αὐτῆς περιπέτειας...

***

Τὰ λόγια τῆς Ρανῆ πραγματοποιήθηκαν. Τὴν παρεξήγησαν, τὴν
νόμισμαν φίλη τοῦ ἄγγιου καὶ ὁ Μαχαραγιᾶς ἀποφάσισε νὰ τοὺς
θυσιάσῃ καὶ τοὺς δύο.

Μὲ τὴν Ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου καὶ μπροστά σ' ὅλη τὴν Αὔλη καὶ
τὸ χαρέμι θὰ τοὺς ἔρριχναν μαζὶ καὶ τοὺς δύο στὸν κλωβὸ τῶν
τίγρεων.

*Οταν ἤρθε ἡ ώριμεσμένη δρᾶ ὁ Μαχαραγιᾶς ἐντύθηκε τὴ μεγάλη
τον στολὴ κι' ἀλούνημένος ἀπὸ τὸν ὑπαστοτάς του καὶ τοὺς
ἴρεις τοῦ παλατίου ἐπῆγε καὶ κάπησε στὸν πετρόν θρόνον
ἡταν στημένος στὸν κήπο τῶν Θυσιῶν. *Ἐκεὶ βρισκόταν καὶ τὸ
σιδερένιον εἰλούρι τῶν τίγρεων. *Ἐδωκε διαταγὴ νὰ φέρουν τοὺς
μελλόντας τους καὶ σὲ λίγο περουσιάστηκαν μπροστὰ τὸν ὁλο-
γάγος. Στάυροτον μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω καὶ ἡ Ρανῆ σκεπα-
σμένη μὲ τὸν πέλο τῆς καθισμένη ἀπάνω στὸν ωραιοτερό του
ἔλεφντα.

Τὸ πελάρωμα ίδω γονάτισε μπροστά στὸ θρόνο τοῦ Μαχαραγιᾶς
κι' ἡ Ρανῆ ἐπήδησε ἐλαφριά. Στάθικε περήφονα καὶ μὲ τὰ χέρια
σταυρωμένης μπροστά στὸ στήθος περίμενε τὴ διαταγὴ τοῦ Μαχαρα-
γιᾶς. *Α ! πώς τὴν ἀγαποῦσε τὴ Ρανῆ ὁ Μαχαραγιᾶς ! Τὶ δὲ θά-
δινε ἵταν ψέμα δλη αὐτὴ ἡ ιστορία ! Μὰ τὰ μάτια του, τὰ ἴδια
τον μάτια ποὺ χλίει φορεῖ καλύτερα νὰ τὰ είχε βγάλει μὲ τὰ
δάχτυλά του, είχαν δεῖ καθαρὰ τὴ Ρανῆ στὸν ἔξωστη καὶ τὸν
Στάυροτον μὲτά κάτω ! Καὶ στην ἀνάμνηση τῆς σκηνῆς αὐτῆς τὸ
αἷμα του ἀνεβίηκε στὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπο του ἐπῆρε ἄγρια
ἔκφραση.

— *Ἐμπρός, ούχτε τους μέσ' στὰ θηριά !

*Ο λοχαγὸς στοκάτων λίγο παράμερα καὶ στὰ
μάτια του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀργύρωσις. *Ἐ-
γενέ να μιλήση μὲ οἱ εὐνοῦχοι τὸν ἔχτινησαν
τόσο δυνατὰ σ' ἔνα νεῦμα τοῦ Μαχαραγιᾶς ποὺ
ἡ φωνὴ του ἐπινήγηκε στὸ λαμπτὸν. *Αχ ! Μυ-
ούέλλα ! Μυούέλλα ! Νὰ πεθάνῃ ἔτα καὶ νὰ μή
ἔσῃ τούλαχιστον ἄν σώθηκε τὴ γλυκειά του ἀγα-
πημένη...

— Ρίχτε τους, είπα, νὰ πλύνουν μέσ' στὸ αἷμα
τους τὴν ἀτιμία τους !...

Οι εὐνοῦχοι μὲ βίηματα σόγγα καὶ ἐπίσημα ξου-
ραν πρόθια στὸν Στάυροτον πρὸς τὸ κληρούλ. Τὴν
δρᾶ ποὺ ἐτομιζόντουσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα
ἡ κατάδικος πλησίασε περισσότερο στὸ Μαχα-
ραγιᾶς, ἀπλώσει τὰ χέρια τοῦ στὸ πέλο της καὶ μ'
ένα γοργόφο χίνημα κύματα ἔσκεπάσει τὸ πρόσωπο της...

Δὲν ἦταν ἡ Ρανῆ ! *Ηταν ἡ Μυριέλλα, ἡ κόρη
ἔνος αὐλικοῦ. Στὸ ἀντίκρυσμα τῆς δὲ Στάυροτον
ἔζεινώνισε.

— Zeles, ἀγαπημένη μου ; *Ω ! τώρα δὲν μὲ
νοιάζει ! Θὰ πεθάνουμε μαζὶ !

*Ο Μαχαραγιᾶς τὰ ἔχασε ! *Έξαφνα μέσ' ἀπὸ
τὸν κόσμο ποὺ είχε συγκεντρωθῆ γιὰ τὴν τελε-
τὴ τάνης ἡ πραγματικὴ Ρανῆ, σκεπασμένη μὲ
τὸν πέλο της καὶ εἶπε μὲ τὴ γλυκειά φωνή :

— Κύριε μου, πῶς μπόρεσες νὰ σκεφθῆς γιὰ
τὴ σκληρά σου Ρανῆ, ποὺ φιλάσει τὰ πατήματα
τῶν παδῶν σου, διτι σὲ πρόδωσες ; Πῶς μπόρεσες
νὰ φαντασθῆς πῶς ἀσεβήσασι στὶς λερές παραδόσεις του ὑψηλοῦ
σου οἶκου ; Νὰ σου πῶ τι γίνηκε, μρχοντά μου !

Καὶ τὸν ἔξιστορες δλη τὴν ἀλήθη.

*Ο Μαχαραγιᾶς τρελλός ἀπ' τὴ καρά του γύρισε στὸν ἄγγιο
καὶ τὸν εἶπε :

— Λοχαγὲ Στάυροτον πῶς νὰ σᾶς ίκανοποιήσω γιὰ τὴν προ-
σβολή ποὺ σᾶς ἔκανα ; Συγχωρήστε με—εύχαριστα τὴ θεά Λακρέ
ποὺ μ' ἐμπρόδισε νὰ κάνω ἔνα τέτοιο ἔγκλημα. *Ιερεὶς προσευχη-
θῆτε μαζὶ μου γιὰ τὴν εὐτύχια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν...

*Ο γάμος τοῦ Στάυροτον καὶ τῆς Μυούέλλας ἔγινε σὲ λίγες μέ-
ρες στὸ Κασμίρ μὲ μυθικὴ πολυτέλεια. *Ο Μαχαραγιᾶς τοὺς στε-
φάνωσε διδιός...

ΕΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

*Ο γάμος τοῦ Στάυροτον καὶ τῆς Φλώρα Σοφιανο-
πούλου ἐμηντεύθησαν ἐν Πάτραις.

*Η Διεύθυνσης τοῦ «Μπουκέτου» συγχαίρουσα θερμῶς, εὐχετα-
ταχείαν τὴν στέψιν.

